

Хубава пролътна вечерь слъзе на Благовещение отъ Балкана и подкани селянитѣ на Шипка за сънъ. Прозорчетата на бай Танчовия ханъ свѣтнаха и приканваха закъснѣлитѣ пжтници, които отиваха за върха Свети Никола и Габрово.

Въ вечерната тишина силно изтупурка конь. Бай Танчо излѣзе на двора да посрещне закъснѣлия пжтникъ. Отъ коня пъргаво скочи младъ момъкъ.

— Добре дошелъ, — любезно го присрещна веселиятъ ханджия и покани пжтника въ кафенето, а хубавия му черъ жребець, съ скжпи такъми, предаде на момчето, да го затвори въ яхъра.

Пжтникътъ бѣше хубавецъ, съ крехнатъ на главата фесъ, облѣченъ въ джамаданъ отъ синьо сукно и препасанъ съ широкъ поясъ отъ коприненъ

платъ. Той влѣзе въ кафенето и поздрави съ добъръ вечеръ единственитѣ двама посетители. Още не седналъ, пжтникътъ рече на ханджията:

— Моля те, бай Танчо, да пратишь нѣкого въ селото да извика даскалъ Христо Боевъ. Поржчано ми е да му предамъ поздрави отъ брата му въ Сопотъ.

Единиятъ отъ посетителитѣ, като чу тия думи на пжтника, скочи отъ менджерчето, на което седѣше, и се представи:

— Азъ съмъ даскала, когото търсите.

— О, каква щастлива случайность! Азъ съмъ Тодоръ Каблешковъ отъ Копривщица.

Двамата се оттеглиха въ стаята, отдѣлена за Каблешкова. Още на крака, той бързо заговори:

— Азъ не съмъ революци-